

Arrest

nr. 63 846 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHRISTOFFELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 5 juni 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 juni 2005.

Op 4 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 28 oktober 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Verzoeker dient op 1 februari 2006 een asielaanvraag in in Luxemburg. De Luxemburgse autoriteiten verzoeken op 22 februari 2006 de Belgische bevoegde instanties om de terugname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 6 april 2006 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 7 april 2006 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 14 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 19 juni 2006 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 19 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 november 2006 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 21 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juni 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1229 van 17 augustus 2007 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 10 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2007 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 5936 van 18 januari 2008 verworpen.

Op 5 november 2007 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 27 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 3 december 2007 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in.

Op 3 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 december 2007 dient verzoeker een negende asielaanvraag in.

Op 15 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 21 januari 2008 dient verzoeker een tiende asielaanvraag in.

Op 31 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 6 februari 2008 dient verzoeker een elfde asielaanvraag in.

Op 11 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad van State nr. 183.024 van 20 mei 2008 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2004 verworpen.

Op 12 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 dient verzoeker met behulp van een andere raadsman eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2010 worden de echtgenote van verzoeker en hun drie kinderen gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Zij waren reeds in 2004 België binnengekomen, verzoeker had melding gemaakt van deze familieleden maar telkens vermeld dat ze gescheiden leefden en uit elkaar waren. Ook de echtgenote van verzoeker verklaarde telkens dat zij gescheiden leefde van haar echtgenoot en dat ze geen koppel meer waren.

Op 4 juni 2010 verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 204.750 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker had ingediend tegen de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2006.

Op 5 oktober 2010 dient verzoeker een twaalfde asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 november 2010 dient verzoeker een dertiende asielaanvraag in.

Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 december 2010 dient verzoeker een veertiende asielaanvraag in.

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2007 werd ingediend (en aangevuld op datum van 12.12.2009 en 15.12.2009) door:

J., A. (R.R.: 064091562739)

Nationaliteit: Iran

Geboren te B. op 15.09.1964

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich ten eerste op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 05.06.2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009, hetgeen inhoudt dat betrokkene minstens sinds 15.12.2004 in België diende te verblijven om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8A van de vernietigde instructies.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij in de nabije toekomst een arbeidsovereenkomst zou overmaken aan onze diensten, doch betrokkene heeft nagelaten dit te doen. Het is aan betrokkene om zelf zijn dossier met de nodige documenten aan te vullen.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, vriendschappen is aangegaan met Belgen, een appartement huurt, een Belgisch rijbewijs voorlegt, Nederlandse en Franse taallessen heeft gevolgd, werkbereid is, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en een blad met handtekeningen van kennissen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hij haalt aan dat zijn echtgenote en drie kinderen op legale wijze in België zouden verblijven en dat hij zich bijgevolg in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Dit element kan echter voor betrokkene geen reden tot regularisatie uitmaken, aangezien hij op geen enkele wijze aantoont dat hij nog banden zou hebben met mevrouw en de kinderen. Integendeel, betrokkene haalt in de aanvraag zelf aan dat hij geen contact meer heeft met zijn kinderen, dat zij al geruime tijd op verschillende adressen wonen en dat hij wenst te scheiden van mevrouw. Verzoeker haalt aan dat hij het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen wenst. Tot op heden bevinden zich echter geen bewijzen in het dossier dat betrokkene hier effectief de nodige stappen toe ondernomen heeft. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het feit dat hij kinderen heeft die op legale wijze in België verblijven. Het loutere vermelden van het feit dat betrokkene kinderen heeft die op legale wijze hier verblijven, vormt op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien dient hierbij nog opgemerkt te worden dat in het administratief dossier van betrokkene zich een proces-verbaal bevindt (PV-nummer MO.43.L2.115804/2005) opgesteld op 21.09.2005 waarin de echtgenote van betrokkene verklaarde dat betrokkene haar en de kinderen regelmatig had geslagen, dat zij niet langer met hem wenste samen te wonen en dat zij reeds eerder twee maal klacht tegen hem had neergelegd. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier bijgevolg niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat hij nog enige band heeft met deze familieleden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene kruist op het typeformulier nog aan dat hij zich baseert op het feit dat hij ouder zou zijn van een minderjarig kind dat EU-burger is (punt 2.2 van de instructies dd. 19.07.2009), doch hij toont niet aan dat hij effectief een kind heeft dat de nationaliteit zou hebben van een Europees land. Ook kruist betrokkene aan dat hij zich beroept op criterium 2.5, doch hij toont evenmin aan dat hij zich effectief in deze situatie bevindt, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet. Betrokkene heeft verder ook aangekruist dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, waarbij hij verder verklaart dat hij zijn kinderen nooit meer zou zien, doch ook dit werd reeds hierboven besproken. Tenslotte beroept betrokkene zich op het feit dat hij 3 minderjarige kinderen heeft die in België verblijven en

school lopen sinds 01.09.2007 (punt 2.7 van de vernietigde instructies), doch gelet op het feit dat betrokkene niet aantoont dat hij nog enige band heeft met zijn kinderen, kan hem geen gunstige regeling toegestaan worden. Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien geen asielpcedure van minstens 1 jaar heeft.

Betrokkene haalt verder bij de argumenten ten gronde nog aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien de politieke problemen die daar nog altijd aanwezig zijn. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkene zijn beweringen niet staft met de nodige persoonlijke bewijzen.

Ook het argument dat betrokkene in België politiek actief is tegen het Iraanse regime en deelgenomen heeft aan een hongerstaking vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie (betrokkene heeft deelgenomen aan manifestaties voor de MKO en legt een attest voor met betrekking tot zijn deelname van Iran Ref vzw). Hij legt opnieuw geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en voor zijn veiligheid en integriteit volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn verschillende asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties (cfr. Beslissing CGVS dd. 07.06.2007). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet gevraagd wordt terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel om het Schengen-grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar een derde land zou kunnen begeven.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij in Iran in volledige armoede zou moeten leven, hij geen familie of vrienden meer zou hebben, hij er geen woning of bezittingen heeft, dat er geen sociaal vangnet zou zijn voor betrokkene en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM (argumenten aangehaald onder de titel 'wat betreft de ontvankelijkheidsvereiste' maar waarna onder 'gegrondheid' wordt gesteld dat verzoeker ook voor de gegrondheid van de aanvraag verwijst naar de elementen aangehaald onder de bespreking van de ontvankelijkheidsvereiste). Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die deze beweringen kunnen staven, waardoor deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn laatste asielaanvraag dat hij nog contacten onderhoudt met zijn broer in Iran.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat betrokkene nog steeds een wettig verblijf heeft in België en legt hij een steunaanvraag van het OCMW te Kortesseem voor. Dit argument kan echter evenmin beschouwd worden als een grond voor regularisatie aangezien verzoeker op dit moment geen lopende asielpcedure meer heeft. De laatste asielpcedure werd afgesloten op 28.03.2011, hem diezelfde dag betekend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende in totaal 14 maal een asielaanvraag in.

De eerste asielaanvraag werd ingediend op 06.06.2005 en werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23.09.2005, hem betekend op 26.09.2005. De tweede en derde asielaanvraag werden ingediend op 28.10.2005 en 07.04.2006 en werden respectievelijk afgesloten op 20.01.2006 en 14.04.2006 met telkens een beslissing tot weigering van in behandeling nemen door de Dienst Vreemdelingenzaken, aan betrokkene telkens diezelfde dag betekend. De vierde asielaanvraag werd ingediend op 19.06.2006 en afgesloten op 04.08.2006 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 07.08.2006. De procedure die betrokkene vervolgens instelde bij de Raad van State, werd afgesloten op datum van 01.07.2010. De vijfde asielaanvraag werd ingediend op 06.11.2006 en afgesloten op 17.08.2007 met een weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure bij de Raad van State tegen deze beslissing werd afgesloten op 19.10.2007. Vervolgens diende

betrokkene nog een zesde, zeven, achtste, negende, tiende, elfde, twaalfde, dertiende en veertiende asielpcedure in op 24.10.2007, 05.11.2007, 03.12.2007, 10.12.2007, 21.01.2008, 06.02.2008, 05.10.2010, 10.11.2010 en 28.12.2010. Deze procedures werden telkens afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op datum van 25.10.2007, 27.11.2007, 03.12.2007, 15.01.2008, 31.01.2008, 11.02.2008, 21.10.2010, 13.12.2010 en 28.03.2011.

De duur van de procedures – namelijk respectievelijk iets meer dan 3 maanden, iets minder dan 9 maanden, 7 dagen, 2 maanden, 9 maanden, 1 dag, 22 dagen, 1 dag, 1 maand, 10 dagen, 5 dagen, 16 dagen, 1 maand en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.03.2011.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vernielen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient men na te gaan of men is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en ging men slechts uit van vage feitelijke gegevens. Verweerder baseert haar beslissing op het feit dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 dewelke vernietigd werd op 11 december 2009.

Vervolgens is verweerder van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M, en baseert zich hierbij op het feit dat verzoeker geen enkele band met zijn kinderen zou hebben.

Opgemerkt dient dat verweerder niet in concreto heeft gemotiveerd dat er een band zou ontbreken. Verweerder ging hier enkel van uit aangezien verzoeker geen enkel contact meer met zijn kinderen heeft. Dit is een omstandigheid buiten zijn wil om gezien zijn ex-echtgenoot elk contact verbod. Ondertussen kan verzoeker het vonnis bijbrengen waarbij hem, samen met zijn ex-echtgenote, gezamenlijk ouderlijk gezag wordt toegekend.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij citeert de motieven van de bestreden beslissing en meent dat de bijzonder summiere en vage beschouwingen van verzoeker niet kunnen volstaan om te besluiten dat de beslissing onafdoende of onredelijk zou zijn gemotiveerd.

Ook verzoekers vage beschouwingen inzake artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kunnen niet worden aangenomen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit element voor verzoeker geen reden tot regularisatie kan uitmaken aangezien hij op geen enkele wijze aantoont dat hij nog banden zou hebben met zijn echtgenote en de kinderen, dat verzoeker zelf had aangegeven geen contact meer te hebben met de kinderen, dat zij al geruime tijd op verschillende adressen woonden, dat hij wenste te scheiden van zijn echtgenote en dat er zich geen bewijzen in het dossier bevinden dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen om het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen te verkrijgen. De verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen.

Het vonnis dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift bijbrengt, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiermee in het raam van huidig beroep geen rekening mee kan houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker maakt met zijn summiere beschouwingen de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria 2.8A en 2.8B, dat zijn integratie niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009, dat de prangende humanitaire situatie en de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aanvaard omdat verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij nog banden zou hebben met zijn echtgenote en de kinderen die op legale wijze in België verblijven, dat het criterium 2.2 niet op verzoeker van toepassing is omdat hij geen ouder is van een minderjarig kind van E.U.-nationaliteit, dat criterium 2.7 niet op hem van toepassing is omdat verzoeker niet aantoont dat hij nog enige band heeft met zijn kinderen, dat verzoeker geen asielprocedure van minstens één jaar heeft, dat het argument dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst niet kan worden aanvaard aangezien hij zijn beweringen niet staft met de nodige persoonlijke bewijzen, dat het argument dat hij in België politiek actief is tegen het Iraanse regime en deelgenomen heeft aan een hongerstaking geen grond is voor een verblijfsregularisatie, dat verzoeker geen nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn verschillende asielprocedures naar voor bracht en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties, dat verzoeker inzake zijn beweringen in verband met een schending van artikel 3 van het EVRM geen enkel bewijs voorlegt dat deze beweringen kan staven, dat hij immers ruim veertig jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven en dat zijn verblijf en integratie in België geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst, bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij nog contacten onderhoudt met zijn broer in Iran, dat het wettig verblijf van verzoeker verstreken is en hij op dit moment geen lopende asielprocedure meer heeft, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het raam van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, de duur van de asielprocedures kan niet worden beschouwd als onredelijk lang.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat er werd uitgegaan van vage feitelijke gegevens. Hij verwijst naar het feit dat de beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van de vernietigde instructie en dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker geen enkele band met zijn kinderen zou hebben. Verzoeker benadrukt dat niet *in concreto* wordt gemotiveerd dat er een band met de kinderen zou ontbreken en dat de omstandigheid dat verzoeker geen contact met zijn kinderen heeft, een omstandigheid buiten zijn wil is gezien zijn ex-echtgenote elk contact verbodt.

Met de opmerking dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat er werd uitgegaan van vage feitelijke gegevens, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. Ook de loutere opmerking dat de bestreden beslissing steunt op de omstandigheid dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van de vernietigde instructie, zonder ook maar in te gaan op één enkel feitelijk element, toont niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Inzake artikel 8 van het EVRM voerde verzoeker in zijn aanvraag het volgende aan:

“Verzoeker is gehuwd met C.Z. maar leeft gescheiden van haar. Verzoeker heeft drie kinderen met zijn vrouw met name J.E., A en S. Volgens verzoeker zou zijn vrouw gelegaliseerd zijn samen met de kinderen; hij weet niet waar deze wonen, maar wil op zoek gaan naar zijn kinderen. Verwijdering uit het Rijk impliceert dat hij zijn kinderen nooit meer zal zien = andere prangende humanitaire situatie.”
(aanvulling 12 december 2009)

“Verzoeker heeft drie minderjarige kinderen die eveneens in België verblijven en die sinds minstens 1 september 2007 school lopen in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure. Momenteel heeft verzoeker geen contact met zijn kinderen gezien zijn echtgenote, G.Z., elk contact met haar of met de kinderen weigert. De kinderen (...) wonen dan ook momenteel bij hun moeder te (...). Verzoeker is zinnens uit de echt te scheiden. Verzoeker wenst vervolgens dan ook het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen opdat hij zijn kinderen op regelmatige tijdstippen kan zien. Verzoeker zijn echtgenote, G.Z., verblijft ook sedert 2005 in België en deed ook verschillende asielaanvragen. Er zou een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM (zijn) indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst zou moeten. Zijn recht op een gezinsleven zou geschonden worden. Zowel verzoeker als zijn kinderen hebben een heel leven opgebouwd in België.”
“Verzoeker verblijft sedert 5 juni 2005 ononderbroken in België. Ondertussen heeft verzoeker vele warme, sociale, affectieve contacten opgebouwd in België. Verzoeker brengt ook een papier bij van handtekeningen van vrienden van hem om aan te tonen dat hij reeds een netwerk van Belgische vrienden heeft opgebouwd.”
(aanvulling van 15 december 2009)

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord als volgt:

“Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hij haalt aan dat zijn echtgenote en drie kinderen op legale wijze in België zouden verblijven en dat hij zich bijgevolg in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Dit element kan echter voor betrokkene geen reden tot regularisatie uitmaken, aangezien hij op geen enkele wijze aantoont dat hij nog banden zou hebben met mevrouw en de kinderen. Integendeel, betrokkene haalt in de aanvraag zelf aan dat hij geen contact meer heeft met zijn kinderen, dat zij al geruime tijd op verschillende adressen wonen en dat hij wenst te scheiden van mevrouw. Verzoeker haalt aan dat hij het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen wenst. Tot op heden bevinden zich echter geen bewijzen in het dossier dat betrokkene hier effectief de nodige stappen toe ondernomen heeft. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het feit dat hij kinderen heeft die op legale wijze in België verblijven. Het loutere vermelden van het feit dat betrokkene kinderen heeft die op legale wijze hier verblijven, vormt op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien dient hierbij nog opgemerkt te worden dat in het administratief dossier van betrokkene zich een proces-verbaal bevindt (PV-nummer MO.43.L2.115804/2005) opgesteld op 21.09.2005 waarin de echtgenote van betrokkene verklaarde dat betrokkene haar en de kinderen regelmatig had geslagen, dat zij niet langer met hem wenste samen te wonen en dat zij reeds eerder twee maal klacht tegen hem had neergelegd. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier bijgevolg niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat hij nog enige band heeft met deze familieleden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

en

“Betrokkene heeft verder ook aangekruist dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, waarbij hij verder verklaart dat hij zijn kinderen nooit meer zou zien, doch ook dit werd reeds hierboven besproken. Tenslotte beroept betrokkene zich op het feit dat hij 3 minderjarige kinderen heeft die in België verblijven en school lopen sinds 01.09.2007 (punt 2.7 van de vernietigde instructies), doch gelet op het feit dat betrokkene niet aantoont dat hij nog enige band heeft met zijn kinderen, kan hem geen gunstige regeling toegestaan worden. Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien geen asielprocedure van minstens 1 jaar heeft.”

Uit deze motieven blijkt dat werd geantwoord op wat verzoeker in zijn aanvraag had aangehaald inzake zijn familieleden. Door te wijzen op de omstandigheid dat hij geen contact heeft met zijn kinderen, een omstandigheid is buiten zijn wil, toont verzoeker niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of foutief.

Waar verzoeker verwijst naar de beschikking van de voorzitter in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg van Charleroi van 22 maart 2011 die hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt en waarin hem samen met zijn echtgenote het ouderlijk gezag wordt toegekend, merkt de Raad op dat deze beschikking niet werd meegedeeld aan de verwerende partij zodat deze er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel:

Schending van artikel 8 E.V.R.M.: Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Verzoeker is naar België gekomen samen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen die sinds minstens 1 september 2007 school lopen in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure.

De verstandhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote is spaak gelopen en bijgevolg zijn zij uit de echt gescheiden. Sinds kort is het vonnis betreffende de echtscheiding en de regeling omtrent de kinderen uitgesproken. Verzoeker heeft samen met zijn ex-echtgenote het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen. Verzoeker dient bovendien een onderhoudsgeld te betalen voor de kinderen, (stuk 3) Verzoeker heeft bijgevolg de nodige stappen ondernomen. Het feit dat verzoeker zijn ex-echtgenote contact weigert met de kinderen is buiten zijn wil om.

Uit het voorgaande kan afgeleid worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de motieven van de bestreden beslissing al werd opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij nog banden zou hebben met de kinderen. Verzoeker kan zich niet beroepen op een stuk dat hij thans voor het eerst voorlegt. Uit de motieven van de beslissing blijkt afdoende dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM ter dege werd onderzocht door de gemachtigde en dat uitvoerig werd gemotiveerd waarom de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van deze verdragsbepaling. De verwerende partij merkt op dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. Dit artikel kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in zijn gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij uit de echt gescheiden is van zijn echtgenote en dat er een beschikking is van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in kort geding dat hij samen met zijn ex-echtgenote het gezamenlijk ouderlijk gezag heeft over de kinderen en dat hij een onderhoudsgeld dient te betalen. Hij wijst erop dat het buiten zijn wil om is dat zijn ex-echtgenote hem contact met de kinderen weigert.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft:

In casu beroept verzoeker zich op het feit dat hij het ouderlijk gezag over de kinderen deelt met de moeder en dat hij een onderhoudsgeld moet betalen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de drie kinderen en de moeder op legale wijze in België verblijven. Verzoeker betwist niet dat hij geen contact

heeft met zijn kinderen. Uit de beschikking van de voorzitter in kortgeding blijkt dat de oudste zoon meerderjarig is en dat de twee minderjarige kinderen van verzoeker, bijna 17 en 18 jaar oud, hebben verklaard hun vader niet meer te willen zien. De voorzitter beslist dat er, rekening gehouden met de omstandigheden van de zaak, geen reden is om de kinderen voor beperkte tijd onder te brengen bij de vader en dat er zelfs geen reden is om contact te voorzien via een ontmoetingsruimte, wat dan bovendien enkel zou gelden voor de jongste dochter aangezien de middelste zoon bijna 18 jaar oud is.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, wordt niet betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Vooreerst blijkt echter dat de betrokken zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Uit de stukken van het dossier en de beschikking van 22 maart 2011 die verzoeker bijvoegt, blijkt dat verzoeker het gezamenlijk ouderlijk gezag deelt met zijn ex-echtgenote, maar blijkt niet dat hem een omgangsrecht met de kinderen werd toegekend. Tevens blijkt dat de twee minderjarige kinderen van bijna 17 en 18 jaar oud hebben verklaard hun vader niet meer te willen zien. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker nog contact heeft met zijn broer in Iran.

Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Bovendien wist verzoeker van bij zijn binnenkomst in het Rijk dat zijn verblijf precair was en dat de kans erin bestond dat hij het grondgebied zou moeten verlaten. De omstandigheid dat de kinderen van verzoeker gemachtigd zijn tot een verblijf in België, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt in dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf niet wordt ingewilligd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kinderen wordt gescheiden. Er wordt herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij een omgangsrecht heeft met de kinderen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de gevolgen van de bestreden beslissing niet als disproportioneel kunnen worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 E.V.R.M.: Niemand mag onderworpen worden aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandeling.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou zijn veiligheid en integriteit ernstig in gevaar brengen. Verzoeker zou op een niet-menswaardige manier in volledige armoede leven, gezien hij geen familieleden of vrienden heeft waar hij bij terecht zou kunnen. Bovendien heeft hij geen woning of bezittingen. In zijn land van herkomst is er daarenboven geen sociaal vangnet en zeker niet voor verzoeker gezien hij in België bijzonder actief is bij diverse politieke activiteiten tegen het regime in Iran, Verzoeker zou bij zijn terugkeer in volledige armoede leven. Opgemerkt dient dat verzoeker reeds 6 jaar lang zijn leven in België aan het opbouwen is.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou bijgevolg een schending van artikel 3 E.V.R.M. zijn.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kan doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat de verwerende

partij gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht".

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, en zijn veertien asielaanvragen alle werden afgewezen. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het raam van de asielaanvraag van verzoeker. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoeker in het raam van zijn laatste asielaanvraag blijkt dat hij nog contacten onderhoudt met zijn broer in Iran. Verzoeker betwist dit onderdeel van de bestreden beslissing niet, zodat zijn beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker gevolg dient te geven aan een bevel dat hem vroeger werd gegeven. Verzoeker heeft de kans gehad dit vroeger bevel aan te vechten. De elementen die verzoeker aanvoert om een schending van artikel 3 van het EVRM te staven, houden alle verband met een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvan *in casu* geen sprake is. De bestreden beslissing heeft enkel als gevolg dat aan verzoeker geen machtiging tot verblijf in België wordt toegekend.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen: "*Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet gevraagd wordt terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel om het Schengen-grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar een derde land zou kunnen begeven.*"

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET